

V R T E C

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. maja 1888.

Leto XVIII.

Kolédnica.

(Kadar nabirajo za nove zvonove.)

arni vam zvoné zvonovi
Oj zvoné takó lepó.
Težki, lepi so in novi,
Vsak dan kaj vam povedó.
Pa buči naj, ali klenka,
Vsak vas milo prosi evenka:
Plačan nisem, kdaj pač bom?
Dajte evenka, bim, bam, bom!

Zdaj Marije v večnej slavi
Več ne zbáda oster meč,
To zvon véliki vam pravi,
Ne samó to, oj še več:
Rana, oh, bolí me huda,
Če bolí me, saj ni čuda:
Plačan nisem, kdaj pač bom?
Dajte evenka, bim, bam, bom!

Peter, Pavel brez nehanja
Grešni sta svaríla svet,
To zvon drugi vam oznanja,
Toda vmes vam tóži spet:
Kdor učí vas, kdor vam pôje,
Naj dobí plačilo svôje:
Plačan nisem, kdaj pač bom?
Dajte evenka, bim, bam, bom!

Sveti Florijan varuje,
Da vam hiša ne zgorí,
To zvon tretji oznanjuje
Vmes pa tudi to brenčí:
Vi možjé, dekleta, žene,
Fantje spomnite se mene;
Plačan nisem, kdaj pač bom?
Dajte evenka, bim, bam, bom!

Kdo v nedeljo k maši kliče?
Kdo vam ognja bráni vás?
Kdo vam spremlja v grob mrliče? —
To zvonóv vam dela glas.
Torej dajajte veseli,
Da ne bomo več vam peli:
Plačan nisem, kdaj pač bom?
Dajte evenka, bim, bam, bom!

F. Krek.

Prva šola.

(Slike iz otroškega življenja.)

IV.

Nebesa.

ihec ni mogel pozabiti Nežike. Vedno je izpraševal babico, kam so jo dejali in če jo bo on še kdaj videl. Ni mu šlo v glavo, da bi bila Nežika zdaj v zemlji zakopana in da se nikdar več ne vrne.

„Vidiš, Mihec ljubi, Nežikina dušica je zdaj pri Bogu, samó njeno truplo so zagrebli v zemljo,“ takó ga je podučevala babica. „Nežiki se zdaj dobro godi v nebesih. Zdaj ni nič več bolna in tudi ne joka več, ampak vedno je vesela. In z angeljci se igra in Boga prosi zate, da bi tudi tebe jedenkrat vzel k sebi v svitla nebesa!“

„Ali so nebesa daleč?“ vpraša Mihec.

„Poglej, nebesa so tukaj gori nad nami,“ pokaže mu babica, a mi jih ne vidimo. Kadar boš pa umrl, odprl ti jih bode sveti Peter, ako bodeš priden!“

Mihec gleda neprenehoma k nebu ter napanja na vso moč oči, morda se mu vendar pokažejo nebesa. Oj, kako rad bi on šel v nebesa; če bi le ne bilo tako daleč! Kakor bi trenil, zaiskré se mu oči, misel mu šine v glavo, smehljalj se mu zaziblje okolo ustnic. Nepremično zrè tjà v daljavo.

„Babica, babica,“ reče Mihec v jednej sapi, „poglejte tjà, kjer so tiste visoke gore! Vidite, tam se nebo dotika tal, tam mora biti tako blizu v nebesa, da bi tudi jaz dosegel. Jaz pa pojdem tjà in potrkam na nebesa in milo poprosim sv. Petra, naj mi odpre nebeška vrata. Izvestno me bode uslišal. In potem bodem pri Bogu in pri angeljeih in pri Nežiki. Oj, to bode veselje!“

„Oj, Mihec, do ónih gorá je predaleč, da bi ti mogel priti tjà. In kaj bi rekla mati, če bi še tebe izgubila, ko Nežike nima več! Potem bi od žalosti umrla,“ reče babica.

Mihecu se stori bridko in debele solzé mu zalijó oči in mu tekó po cvetočem lici, ko izprevidi, da se njegova želja ne more izpolniti. Oj, ko bi bil velik! Nebesa mu ne gredó iz glave.

Zvečer je zopet gledal k nebu. Vse polno zvezd je migljalo po nebu. Mihec je od nekdanj rad gledal lučice. „Kako lepo mora biti v nebesih, ko je toliko tako lepih lučic gori!“ misli sam v sebi. Zdi se mu, kakor bi te zvezdice šle proti njemu ter ga vabile k sebi, govoreč mu: „Pridi góri k nam, Mihec, tukaj je mnogo lepše, nego domá. Tukaj so nebesa! Nežika je tudi pri nas!“

Vso noč bi bil Mihec rad gledal zvezdice in se z njimi pogovarjal. A babica ga pelje v hišo — spat.

Zatisne oči. Nebesa in zvezdice mu ne gredó iz spomina. Zvezde zopet oživé pred njegovimi očmi. Vse polno jih je, vse miglja v najlepših barvah. Mihec ni še nikoli trgal tako lepih cvetic, kakeršne so te zvezdice. In glej čuda — Mihec

gleda in gleda in komaj verojame svojim očém — zvezdice imajo obrazke, roke, noge, peroti. Zvezdice sò postale angeljci in Nežika je mej njimi, ravno taka, kakor drugi. In angeljci tako neizrečeno lepo pojó. Doli k Mihecu se spuščajo, vedno niže in niže, so vže tù in Miheca vzmó s seboj — v nebesa . . .

Mihec spi. Sanja se mu o nebesih. Sladke sanje . . .

V.

Prvič pri sv. maši.

„Tinček, Tinček, meni pa je mati óni dan, ko so bili možje odnesli Nežiko, obljubila, da pojdem kmalu k sv. maši in bodem videl cerkev in Nežiko,“ pripoveduje Mihec nekega dné sosedovemu Tončku.

„O, saj pojdem tudi jaz,“ reče Tinček. „Prosil bodem mater, da mi kupi nove hlače in srajco in rokavnik, pa pojdem!“

Tinček se je prehitro hvalil. Krojač je napravil samó Mihecu praznično obleko, Tinčku pa ne.

V nedeljo zjutraj pride Tinček gledat Gorjanovega Miheca. Ves je bil izpremenen. Kakor bi ga bil vzel iz škatljice, tak je bil danes naš Mihec. Novo zlikano srajco ima, nove hlače platnice, nov telovnik, kaj bi rekel — vse novo! In kako čisto je danes Mihec umit! Drugekrati je morala mati vselej Mihecu zapretiti, da se mu bode repa zarasla v ušesih in za ušesi, če se ne bode dal umiti. Danes pa tega ni bilo treba. Mihec je potrpežljivo pustil, da ga je mati umila, kakor je sama hotela. Potem pa ga je še počesala in omuzala. Babica je rekla, da Mihec še nikoli ni bil tako brdák, kakor danes. In kako možko se drži! Tinčka komaj pogleda. Drži se po konci, kakor bi imel kol v hrbtu. Zdaj pa zdaj mu uidejo oči nehoté doli po obleki, da bi videl, kako mu stoji, in večkrat se mu tudi glava zasúče, da bi videl, kakšen je od zadej. Ustnice pa mu lezejo neprenehoma vsak-sebi — na sméh. Kar samó se mu je smijalo!

Čas je bilo iti. Mihec steče skozi vrata in gré pred vsemi drugimi. A mati ga pokliče nazaj, ter mu dá še vse polno naukov, kako se mora vésti in kako moliti, da ga bode Bog imel rad.

Kjer Mihec doteče kakega človeka, reče mu: „Jaz pa grem k sv. maši!“ Nekdo mu je dejal: „Saj ne bodeš mogel nazaj, ker je tako daleč in ti si še tako majhen, kakor zapétnik. Izvestno te bode morala mati v košu nazaj nesti!“ A Mihec se odreže: „Tebe bodo nesli v košu, tebe! Jaz pa lahko sam letim, da me še ti ne dotečeš!“ Rekši, steče Mihec zopet naprej po poti, potem pa zopet počaka mater.

Mej potjo premišljuje Mihec, kakšna je cerkev. On še ni nikoli nobene videl. Pravili so mu domá, da je v cerkvi vse polno svetnikov, da je zeló lepó, vse zlato in srebrno, vse v lučicah, kakor v nebesih . . . Mihec misli in misli, ali nikakor mu neče v glavo in neče, kakšna da je cerkev.

Pridejo iz gozda na plano. Cerkev se pokaže. Mihec se kar ustavi in ostrmi, ko vidi tako veliko hišo.

„Kaj pa je tisto, ki je tako visoko?“ vpraša Mihec mater. Mati mu razloži, da je to cerkveni stolp, kjer so obešeni zvonovi. Zdaj zapojó. Mihec ni še nikoli slišal tako lepe godbe. Kar od veselja bi poskakoval, če bi se ne sramoval ljudi.

Pridejo k cerkvi. Mihec zré le na zvonik in opazuje zvonove, ki tako lepó pojó. Zagleda jabolko vrhu zvonika. Zlato je, in sveti se, kakor solnce. Kdo je neki nesel to jabolko gori na vrh, misli si. Tudi on bi rad splezal gori na tisto jabolko in gledal bi na okolo. Vse ga veseli, vse mu je novo.

Tako je zamaknen v cerkev, da ga mora mati kar s silo vleči v cerkev. Mihec je notri. Mati mu naredi križ na čelo, a Mihec ima vže po vsej cerkvi oči.

Vse je v lučicah, vse se bleští, da Mihecu kar oči jemlje. Sam ne vé, kaj bi najpred gledal. Če bi imel Mihec sto oči, bilo bi jih še premalo. Mati mu dá molek v roke, a kaj Mihecu zdaj molek mari, spusti ga na tla in mati ga mora pobrati. Srečno pripelje ali pripehá mati Mihca do klopi, ter ga spravi vá-njo. A Mihec neče sestí. Vspnè se, kolikor more, po konci, da bi bolje videl. Z očmi pride do sv. Petra, ki je bil izsekan iz belega mramora.

„Mati, mati, kdo pa je tisti mlinar, ki ima tako velike ključe v rokah,“ ogласi se Mihec skoraj na glas. Mati mu hitro pritisne roko na usta, rekoč: „Tiho bodi, tiho, ali ne veš, da se v cerkvi ne sme govoriti?“ Potem pa mu prišepne: „To ni mlinar, to je le sveti Peter, ki nebesa odpira s ključi. Le lepo moli, pa jih bo tudi tebi odprl.“

Mihec pregleduje zdaj od vseh strani sv. Petra, kakšen je. Vsako gubo vidi na njegovem lici. Opazuje ga, če je kaj hud, če se kaj jezno drži, ali če je prijazen. Premišljuje, ali bi hotel njemu odpreti nebesa, če bi ga prav lepo poprosil. Spomni se Nežike. Tedaj to je tisti sv. Peter, ki je odprl Nežiki nebeška vrata. Oj, če bi jih hotel odpreti tudi meni,“ misli si Mihec in začne sam v sebi premišljevati, kako bi prosil sv. Petra, da bi ga vzel v nebesa. Začel je moliti.

Maša se prične. Orglje zapojó, in pevci in pekinje se ogласé. Mihec si je kar ušesa mašil in poskušal, kako se sliši, če zatísne samó jedno uho, ali pa, če zatísne obé ter ju zopet odmaši — tako lepo se mu je zdelo. Mati ga opomni, naj moli. Mihec začne zopet moliti, a ne gre mu dolgo, oči ga zopet zapeljejo. Zdaj zagleda smijočega se angelja ter si misli: taka mora biti Nežika, zdaj zopet Boga Očeta z veliko kroglo v roci. Po maši pa Mihec zopet ni vedel, kaj bi mater najpred vprašal.

„Mati, ali v nebesih tudi tako lepo godejo, kakor v cerkvi?“ izpregovori Mihec vže na cerkvenem pragu.

„Ne bodi neumen, ne bodi,“ reče mati; Mihec pa si misli, kako lepó mora biti Nežiki.

„Kam pa so nesli možje Nežiko?“ hoče zopet vedeti radovedni Mihec.

Mati pelje Mihca na Nežikin grob ter mu pokaže: „Tukaj notri so jo zagrebli.“

„Zakaj je pa Nežika umrla? Saj je bila pridna in smo jo tako radi imeli,“ pravi Mihec.

„Zato, ker jo je Bog rad imel, pa jo je vzel k sebi med angelje,“ odgovori mati.

„Ali ni več Nežike tukaj notri, kamor so jo zagrebli možje?“ vpraša Mihec in kaže s prstkom na rumen kupček prsti, na katerem je bil vsajen lesen križec.

„Kolikokrat naj ti še povem, da je Nežika zdaj v nebesih. Tukaj notri je samo njeno telo. Na sodnji dan bo pa tudi telo vstalo iz groba in ti boš zopet videl Nežiko,“ reče mati.

Mihec se spomni, da mu je to vže babica pripovedovala. Vender mu je tako nekako čudno pri srci.

„Jelite, mati, da jaz še ne bom umrl,“ zajecljá Mihec, da se je komaj slišalo.

„To, dete moje, vé le Bog sam, le priden bodi in Boga se boj, in prideš k Bogu, kadar pojdeš s tega svetá.“

Domóv gredé pa Mihec nič več tako hitro ne hodi. Vedno ječi: „Počakajte, počakajte,“ in toži neprenehoma, da ga črevelj kreše, da je lačen, žejen in Bog si ga vedi, kaj še vse.

Mihec ni nikoli pozabil, kako je bilo, ko je bil prvič pri sv. maši in ko je videl prvič cerkev.

VI.

Čebele.

Mihec je bil sicer dober otrok, a vender je bil malo presiten, kakor je večkrat dejal oče. Vse kote je hotel iztakniti in vtikal se je v vsako stvar.

Pri sosedu so imeli čebele. Nekoč pride k čebelnjaku, ko je ravno najbolje pripekalo solnce. Mihec gleda in gleda, kako letajo čebele iz panja v panj. Nerazumljivo mu je, od kod pride toliko čebel. Rad bi vedel, koliko jih je v enem panji, a kako to zvedeti? Vže jo ima! Poišče si tenko šibico ter pobezá ž njo v panj. misleč si, da bodo čebele prišle gledat, kdo jih kliče. Res so prišle gledat, a Mihec ni imel časa premišljati, koliko jih je. Kakor toča vsujejo se mu v lasé, ter ga pikajo, da Mihec misli, zdaj in zdaj bode po njem. Vpije na vse grlo, maha z rokama, a čebel je bilo vedno več. Na dečkov krik pridejo sosedovi ter vidijo, koliko čebel je okolo Miheca. Stari oče sosed pa je takòj pogodil, kaj mu je storiti, da bi dečku pomagal. Pelje kričечеga Mihca, ki je bil ves opikan, h koritu ter mu izlije, meni nič tebi nič, poln škaŕ vode preko glave. Takó mu izpere iz las in obraza žela in čebele, katerih je bilo še vse polno v laséh.

„Otrok bi bil še umrl,“ reče potem, „če bi mu ne bil jaz pomagal. Saj je imel toliko žel v laséh, da je bilo vse belo. Voda pa jih je odnesla in izprala strup.“

Mihec je seveda mislil, da mu je prišla zadnja ura. V jedno mer je kričal, da je bil vže ves hripav. Začelo je tudi otekati, kjer ga je kaka čebela pičila, a le malo, ker mu je stari sosed pritiskal mokro prst na pičena mesta in ga še vedno zmival z vodo. Potem ga pa zadene na rami in nese domóv. Lehko si mislite, kako so se prestrašili domá, ko so zagledali Mihca vsega objokanega in oteklega. Stari sosed pové, kaj se je dečku zgodilo, Mihčev oče pa reče: „Prav mu je! Vedel bode drugič, kaj se pravi: povesod imeti svoj nos! Saj to niso božje reči, kako je ta otrok siten. Nekaj mora iztakniti. Prileže se mu!“

Mihca so deli v posteljo. Otekel je bil po vsej glavi, celó na ustnicah, ker ga je bila jedna čebela prav na ustnico pičila. Še jedel je težkó. Videl pa tudi skoraj nič ni, takó je bil zalit okolo oči. Ali otók je kmalu izplaknil in Mihec je zopet vstal.

„Pa pojdi še dražit čebele, opikale te bodo takó, da umreš,“ reče mu oče. A Mihec je storil sam v sebi trden sklep, da ne bode nikdar več dražil čebel.

Babica je Mihcu dala še drugih naukov. Rekla je: „Mihec, čebele dražiti je greh! Vsaka čebela, ki te je pičila, morala je potem umreti. Poglej, te čebele si vse ti pomoril, ko si je dražil. Bog je ustvaril vse živali, takó tudi čebele. Zato se pa Bogu zameriš, ako mučiš živali, ker on skrbi za nje. Čebele pa ima Bog še posebno rad, ker delajo vosek, iz katerega so sveče, ki v cerkvi goré Bogu na čast. Zato tudi pravijo, da čebele umirajo, druge živali pa crkajo.“

Ali ni bilo za Mihca dobro, da so ga bile čebele opikale?

VII.

B o j.

Mihec in Tinček sta se zeló rada imela. A Mihca niso več pustili k sosedovim, odkar so ga bile čebele opikale. Zdaj je hodil Tinček k Gorjanovemu Mihcu.

Nekoč pripoveduje Tinček Mihcu, kako mu je bilo všeč pri sv. maši; v tem so bili namreč tudi Tinčka vže peljali v cerkev. Kar se zmislí Mihec, da bi sezidala cerkev, ravno tako, kakor je óna, v kateri sta bila pri sv. maši. Takój se lotita dela. Zidata jo iz višnjave ilovice. Precej visoka je vže. Ali Tinček je preveč neučakan in hoče takój poskusiti, kako bi bilo, če bi on šel v to cerkev. Ne pomišlja se dolgo. Stopi naravnost vanjo, a premajhena je. Tinček je vso z nogama pohodil. Mihec jezno sune Tinčka z nogo, rekoč: „Zdaj boš pa ti novo sezidal, tepec neumni!“ Tinček sune Mihca nazaj, skočita si v lasé in boj je pričel. Tinček je močnejši od Mihca. Ko Tinček dobi Mihca pód-se in ko si ta ne more nič več pomagati, pljune v jezi Tinčku v obraz in steče, kar so ga noge nesle. V tem se dere na ves glas. Tinček pa upije za Miheem: „Le počakaj, Mihec, te bodem vže zatožil materi, da si mi pljunil v obraz!“

Kar stopi babica z resnim licem izza košatega jesena te prepreči Mihcu pot.

„Le čakaj, ti grdin, ti! Bodeš vže na sodnji dan mačjo kri lizal, ker pljuješ v obraz, kakor židje! Fej te bodi, Mihec!“ reče babica. „Kaj sta pa imela s Tinčkom skupaj?“ vpraša ga.

„Tinček mi je podrl cerkev.“ pravi Mihec.

„Le tiho bodi, sem vže vse slišala! Saj je ni mislil podreti. Tinčka moraš prositi za odpuščenje, potlej sva zopet prijatelja, poprej pa ne!“

Babica pelje Mihca za roko v hišo in mu pokaže svetó razpelo (bridko martro) v kotu.

„Poglej Mihec, ti si ravno tak, kakor židje, ki so Bogu v obraz pljevali in ga potem še celó na križ pribili. Zato so pa tudi vsi šli v pekel in na sodnji dan bodo lizali mačjo kri. Tudi ti si Bogu v obraz pljuval, ko si pljunil v Tinčka. Poglej Boga na križi, kako je žalosten, ker si ti tako hudoben! Ali boš še kdaj kaj takega storil?“ vpraša babica Mihca.

„Nikoli več ne!“ pravi Mihec z jokajočim glasom.

„Oni dan si dejal, da bodeš tako priden, da bode tvoj angelj váruh vedno vesel,“ reče babica dalje, „pa si vender takó hudoben, da se mora angelj od tebe obračati in solzé točiti.“ — Mihec se zeló kesá, da je bil tako hudoben.

V hišo stopita oče in mati. Babica pové vse, kar se je bilo zgodilo. Oče pošljejo takoj po Tinčka. Tinček pride, Mihec pa ga mora prositi odpuščenja, rekoč: „Tinček, nič ne bodi hud, saj te imam rad!“ In Tinček je odgovoril:

„O, saj nisem!“ Potlej je oče še oba poučil, da morata ljubiti drug drugega, če hočeta, da ju bode tudi Bog ljubil in vzel v nebesa.

Mihec je prosil tudi Boga na križi odpuščenja, ker ga je razžalil. Za južino pa je imel zopet sam kruh za to, da je pomnil, kdaj se je pregrešil. Še le popoldne dala mu je mati tudi nekaj druge južine, ker je lepo prosil in obetal, da bode odslej vedno poslušen in priden.

S Tinčkom se nista nikoli več stepla.

(Dalje prihodnjč.)

Starec in mladeneč.

(Indijanska pripovedka iz severne Amerike.)

Samoten starec je bival v koči na bregu zamrznene reke. Vže je zima slovó jemala in ogenj na starčevem ognjišču je pojemal. Bil je starec ubog in zapuščen. Lasje so mu osivéli, udje so se mu tresli. Dan za dnevom je minéval, a on ni slišal drugega, ko tulečo burjo, ni videl drugega, ko na novo padajoči sneg.

Nekega dné, ko mu je ogenj vže skoro ugasnil, približa se koči zal mladeneč. Lice se mu je rudečilo samega zdravja, bistro oko se mu je svetilo, a okolo usten se mu je zibal sladek smehljaj. Hoja mu je bila lahka in hitra. Okolo čela se mu je vil venček lepo dehtečih cvetic in v roki je držal vejico.

— „Oj sine moj!“ deje mu starec, „kako sem te vesel. Stopi v kočó in pripoveduj mi, kaj si videl v raznih zemljah. To noč bodiva skupaj. Tudi jaz ti povem, kaj delam in kaj premorem. Drug drugemu bodeva pripovedovala in tako nama noč hitreje mine.“

— „Glej, jaz samo dahnem,“ reče starec, „in reka se ustavi. Voda zledení in postane trda kakor kamen.“

— „In če jaz dahnem,“ odgovori mu mladeneč, — „cvetje po ravninah poganja.“

— „Stresem s svojimi lasmi,“ nadaljuje starec, — „in sneg pokrije zemljo. Kadar govorim, pada listje z dreves, moj dih ga vrti in vzdiguje v zrak. Ptíčice spusté se niz reke in odleté v daljne zemlje; zverí se skrivajo pred mojim dihom in zemlja otrdi kakor kamen.“

— „Stresem s svojimi lehkimi kodri,“ odgovori mladeneč, — „in gorak, miren dežek ovlažuje zemljo. Cvetice vzdigujejo radostno svoje glavice, kakor otročiček svoje oči. Moj glas kliče ptíčice nazaj. Moj dih odtaplja zamrznene reke; koder koli potujem jaz, vse poje, vse raja.“

Prikazalo se je solnce; mirno in gorko je razlilo svoje žarke po pokrajini in starčev jezik je onemogel. Taščica in grlica ste začeli žvrgoleti in golčati vrhu starčeve kolibe. Pred vrati je začel žuboreti potoček, a vzpomladni veterček je raznašal vonjavo cvetočih cvetic.

Ko se je pokazala jutranja zárija, spoznal je mladeneč svojega gospodarja. Pogledavši v nebo, zagledal je pred seboj lice Peboanovo (zime), bistri potočki vrelí so iz njegovih oči. Čim bolj se je solnce vzdigovalo na nebu, tem manjši je bil gospodar mladenečev in kmalu izginil popolnoma. Na njegove kočé mestu ni ostalo drugega, nego mala cvetica z bledečnim venčkom (okrajkom), ki je vzrasla ondú kot prva cvetica na severu.

(Iz češkega prevel J. Barle.)

Katrica v spomladi.

La dolgočasna zima je vender le pobrala svoja kopita. Pač je tudi po zimi časih prijetno, ali Katrici je presedala vže čez in čez. Kdo bo vedno tičal za pečjó ali pri peči, kdo bo vedno stopal po tesnej izbi in gledal čmerikave obraze domačih? Tega vsega je bila Katrica sita do grla.

In zdaj se je vsula prelepa spomlad po zemlji. Oj, to je veselje! Kako se Katrici smeje obrazek pod milim nebom, kako jej utriplje srce v zelenj naravi! Kamor pogleda sama svežest, sama krasota, samo življenje! Oj to so vse druge podobe nego v belej, mrzlej zimi! Zelenje in cvetje se izkušata, vedro nebo se smeje zemlji in gorko solnčice trosi in rosí leskeče se žarke.

In Katrica vidi vse to z očmi, čuje ptičev petje iz grnovja in duha cvetic vonjavo in slast. Košarico drži v roci in tako lahno napravljena stopa čez travnike

in steze. Lasec pa jej preveva južen veterc in hladi vroče solnčne žarke. A sama ne hodi. Zvestega spremljevalca ima. Kodrasti Belinček jej prestriže vse korake in skače in leta, kakor bi bil nór.

Pa glej vrabca! Kdo bi si mislil, da ima Belin tako piko na petelina? Kakor bi trenol, skupaj sta. Katrica še opazila ni, kdaj je zginil Belin za ogrado. Vže sta se spoprijela — petelin in pes. Belin skube petelina, petelin pa Belina. Pa drug drugemu ne prideta do živega. Petelin je bil skoro hujši. Kar prime Belin petelina za rožo. Takrat pa bi se bila huda godila petelinu, da ni pritekla Katrica na pomoč. Belin takój odstopi, ugledavši Katrico. A ne tako petelin. Še precej časa gode po svoje in misliti je bilo, da se še celó Katrice loti. Tako hudih petelinov je pač malo.

Zdajci se Katrica ojunači in zavpije: Ša-ša! A petelin je ne uboga takój. Nekako ponosno zré ná-njo, počasi odhajaje. Belin pa moli jezik tjá v zeleni svet, ves upehan in razjarjen. Hudo je morala Katrica pogledati zdaj petelina, zdaj Belina, da je kaj izdalo. — Le poglej jo, čitatelj! kako hudó se drži!

S planine.

ljubo solnčice se je izgubilo za gorami. Pastirjev rog je trobil pogrebno pesen dolgemu dnevu. Neumorni ptički so žvrgoleli le zdaj pa zdaj še. Goved se je odpovedala svojemu enakomernemu „mu-mu“, drobnica pa svojemu „bé-é-é“. Kuretina je posela svoje prostore pod hlevnim podstrešjem in race in gosí so se zgnetle v nizko račnico.

Tam okolo kočé in hleva pa še dolgo ni zavladała nočna tišina. Okrog ognjišča se suče ročna planšarica in na ognjišči sedi mirni život pastirjev. Zdaj pa zdaj se mu zadržéha in na to zine jedno ali drugo. Planšarica pa prime za posodo in odhiti mlest. Pri dverih in vrzelih ob stenskih tramovih pa se valé dimove meglice tjá v mirno noč.

In evo ti deklice pastiričice! Obero nese v kablah od studenca hladno studenčnico, da napoji žejno živinico. Belka in sivka jo vže čakate. Niti v hlev ne

odidete poprej, dokler je ne pozdravite še jedenkrat s svojimi pogledi, kakor vže veste in znate. In sivka jej je še posebno uljudna! Takó prikupljivo jo pogleda — kakor le to kravica more — in gobec se jej odpre in nosnice se jej raztegnejo — smijala se je. A pastiričica je ne utegne pogledati. Celó belke ne opazi, ki poveša glavo k tlom, kakor kaka sramežljiva deklica. Pastirica pa stopa počasi proti hlevu. Težka je voda — takó kisló se drži deklíčin obrazek, da je joj! Menda se jej vender sivka zato ne reži! Pa ti večerni komarji — brez teh tudi ne more biti! Ne samo jedenkrat se je vže jeden ali drugi zakadil v pastiričín segreti obrazek in ga malo pobožal, da je dekletce z vso jezo otrsalo z glavico. Šibke ročice se jej tresejo — trikrat je vže morala postaviti posodici na tla in se malo oddahnuti in nekoliko odpočiti. In še tega gosjaka je bilo treba! Vsa perjád se je vže spravila spat, le ta gosjak se nikdar ne užene. Zdaj pa se zaletava še celó v svojo dobro gospodaričico in kako nagajivo jo povprašuje s svojim narečjem: kva? kva?

— Jaz ti bom vže dala, kva? V kraj!“ hití se kregat pastiričiea.

V tistem trenutji se začuje tudi votli glas sivkin: „mu-u“.

— No, še ti se mi posmehuj sivka! Le počaki! Aló, v kočó!

Čopastej jarici se še tudi ne mudi. Še brska po tleh in stoče po kurje. In uzrok ima stokati. Njene sestrice jo sovražijo in preganjajo. Nikoli ne sme prenočevati mej njimi. Milosrčna pastiričiea jo ima pa vender najraje. Vsak večer jo vzame v svoje naročje in posadi v koči na poličico pod sklednikom.

Pa še koliko takih skrbi in opravil ima deklica pastiričiea. In vse opravi in vse poskrbi vsak večer in vsako jutro, dokler ne potekó spet dnevi življenja na planinah za jedno leto — — —

—c.

Kdo je naučil ptičice peti?

(Iz „Kukátka“ V. Kosmáka, preložil Borodínov.)

tal sem v gozdu za majnikovega jutra oprt ob star javor. Listje na drevesih se je stoprav razvijalo iz popkov. Solnce je moglo sijati vže z vsemi žarki na vzpomládno-zeleno travo, na beli pljučnik in višnjave gluhe vijolice — in je tudi sijalo tako jasno in polno, da se je vsa rôsa blestela v njegovem lesku.

In nad menoj na vejah in mladikah, to vam je bilo piskanja in žvižganja, cvrčanja in kúkanja, ukanja in grulenja, smehú in vriskanja in vrhu tega še toliko sladkih in žalnih glasov, da sem kar omamljen zatisnil oči in kakor v sanjah poslušal to čarobno godbo.

„Oj ti, moj Bog!“ vzkliknol sem, „kako krasen je tvoj svet!“

In šel sem dalje po prekrasnem gozdu in koder sem hodil, povsod so pokukavala na me zvedavo črna očesca in pozdravljali so me sladki glasovi. Ustavim se pri mladem ptičku: „Kje, prosim te za Božjo voljo, mili moj ptiček, vzal si ta prekrasni spev? Saj mi veselja kar srce poskakuje.“

„Gospodič,“ zagostoli ptiček, „tega me je naučil moj oče.“

Ptičkov oče je sedel zraven na veji. Zaslišavši najin pogovor, prikima prijazno z glavo ter zažgoli: „Dà, dà, jaz sem ga naučil.“

„Kdo je pa tebe?“

„Mene je naučil tudi moj oče, — a temu je vže davno — davno!“

„In kdo je naučil tvojega očeta?“

„Ded — in od tega je pa vže cela večnost. Dalje nazaj ne pomne več nikdo.“

Na bližnjem drevesu je sedel star, osivel škvorec, resno in mirno povešajoč glavo. Pri zadnjih ptičkovih besedah nagne glavo na našo stran, kakor oglušel človek, in privzdignovši ponosno peroti, odprè oglodan svoj kljun ter pravi počasi s hripavim glasom: „Ni res, da dalje nazaj ne pomni nikdo! Ti vedno blebetaš. Jaz pomnim in vem, kako in kaj je bilo od početka. Poslušajte, da bodeite znali.“

In škvorec si otáre kljun ob peroti, kakor kak govornik, ki si obriše usta z ruto, predno začne govoriti, ter jame pripovedovati tako-le:

„Ko je gospod Bog ustvaril ta svet, kričali so na početku vsi ptiči, kakor je kateri znal, kakor jim je kljun vzrastel. Letali so sem ter tjà, skakali po vejah, radovali se, — ali v tem njihovem kriku in vršenji ni bilo nikake krasote, nikake nežnosti. Hvalili so sicer Boga, da jih je djal v tako krasen svet ali ta hvala ni bila blagoglasna in tudi Bogu ne po godu. Zdaj si misli Bog: „Naučim jih peti!“ in kar je mislil, to je storil. Nekega krasnega jutra slišijo ptiči s travnika tjà gori nekaj tako sladkega, da jim kar sape zmanjkuje. Ne vedó, kaj bi to bilo? Pogledajo doli in vidijo tri angelje, ki godejo in godejo takó sladko, takó mило, da še nihče, odkar je živ, take prijetne godbe ni slišal in je tudi slišal ne bode nikdar, razven óni, kdor pride v raj, od koder so ti trije angelji prileteli. Ves gozd je takrat utihnil in poslušal strmeč to rajsko godbo.

Angeljci dogodejo ter kličejo ptičkom: „Ne bojte se in priletite bliže. Ako vam je drago, naučimo tudi vas peti.

Sraka se porogljivo zasmee in pravi skromnemu slavcu: „Le leti tjà, ti sivec in uči se, da bodeš jedenkrat pameten. Jaz godcem ne verujem ničesar, ker se vsi trije lažejo,“ to rekši, odleti.

Tihi in véрни slavček, takrat mej ptiči še zaničevan, vzletí prvi in sede jednemu angelju ravno na ramena. Drugi ptiči leté za njim. Ta sede bliže, drugi zopet dalje, nekateri so ostali na drevasih, — kakor se je kateremu najboljše zdelo. In angelji začnó peti, da se je razlegalo na daleko in široko po gozdu in gozd same krasote niti poznati ni bil.

Pisana šoja, ponosni fazan in krasna papiga pravijo: „Čemu potrebujemo mi takega petja?“ in odleté. — Vrabee videč iz daleka rúdeče črešnje, pozabi petje in zleti na nje; ž njim je odletelo še več ptičev.

In glejte: óni ptiči, ki so bili odleteli, niso se naučili peti; óni pa, kateri so poslušali, peli so od te dôbe takó krasno, da se je po vsem gozdu razlegalo in véрни slavček, ki je kar na besedo verojel in sedel najbliže, poje še danes slajše, nego vsi drugi ptiči. On se je največ naučil iz raja. Kdor nas tjà pride in bode slišal angelje peti, spozna, da govorim resnico. A vi, mladiči, starcem ne verojmete ničesar!“ — Škvorec strese glavo, sklóne jo ter začne zopet premišljevati.

Mula in muha.

(Basen.)

Mula je v klanec počasi voz vlekla, a muha se je na ôje vsela ter jo jela priganjati: „Gani, se gani! — hitreje vózi, ako ne, opikam te s svojim želom po vsem vratu.“ — „Za tvoje besede se pač ne brigam,“ odgovori mula, „a ónega se bojim, ki spredaj na vozu sedi ter z jedno roko vitek bič vihti, z drugo pa uzdo nateguje. Pusti torej to neslano pretenje, kajti vže sama vem, kdaj mi je pohiteti, kdaj vzdržati korak, da se oddahnem.“

Videti je, da ta basen na óne méri, ki se v stvari mešajo, o katerih nimajo nobene besede.

Ph.

Otročji glasi v majniku.

(Prizor v dramatične obliki.)

Osobe: Ivanko, Zorko, Milan, Dragica, otroci. — Pozneje več drugih otrok.
(Pozorišče: Zelena griva (trata). V njenem obližji grmovje. Čarobni majnik trôsi na zemljo svoje cvetne darove. — Lepo popoldne.)

Ivanko.

Juhé, juhé, kako krasnó
Nam sije solnčice zlató,
Kakó dobrotno siplje žarke
Čez polja, loge, dôle, jarke,
Kakó poživlja vse stvarí. —

Dragica.

Iz zemlje mlade, glej, dehtí
Cvetíc tisoč ljubó in milo —
Kdo drug kot solnčice vzbudilo
Iz spanja jih je zimskega?

Zorko.

In tù in tam, glej Drágica
Kako cvetó vže vsi grmiči! —

Milan.

Po njih skakljajo drobní ptiči,
In gnezdeca si snujejo,
Prisrčno se radujejo,
In Njega — Stvarnika častijo,
Glasné mu pesence žgolijo.

Dragica.

In drevje tudi vže brstí —

Milan.

Oživlja vse se in mladí —
Kaj bi vže pač še dalje šteli?

Zorko.

Vse, vse. In mi čvrstí, veseli
Bi ne bili?

Ivanko.

Pa res. Juhé!
Raduj, veséli se srcé!
(Zavrti se in poskoči.)

Milan.

Nò, nò, sedáj mi še ne skakaj,
Počakaj, mirno tu počakaj,
Da preje zgovorimo se,
Kako naj veselimo se.

Dragica.

Jaz vem! Najprej tu-le postojmo
In lepo pesenco zapojmo. —

Ivanko.

Nè! Raje plešimo „koló“!
Vzprimó se! Haló, haló!

Zorko.

Saj res —

Milan.

Pst! Zdaj še nè! Mirujte,
Kaj vam povém, predragi, čujte!
Radostni vsi, veselih lic
Nabirat ídimo cvetíc,
Iz njih pa venček lep spletímo
In — Dragico ž njim okrasimo.
Kraljico, Drágico lepó
Postavimo potem v „koló“,
In potlej bomo se vrteli,
In k temu pesence si peli.
Li hočete?

Ivanko, Zorko, Dragica.

Dà, dà.

Milan.

Z menój
Tedáj! A brž!

Ivanko, Zorko.

Takój, takój!

Dragica (plesne veselo z rokama).

Le pójdimo!

(Za-sé.)

Kakó bom zála,
Kakó krasná kraljica mala!

Ivanko, Zorko.

In sebi tudi si za trak
Zatakne krasen šopek vsak.

(Gredó. Razpršivši se okolo grmičev, nabirajo evetic. Nabravši jih dovolj, zberó se zopet na prvotnem mestu, posedó po travi in prično plesti venček. — V tem se bliža več drugih ctvok.)

Ivanko (ugledavši jih, opózori Zorka, kažoč mu:)

Poglèj, poglèj, tam, dragi Zorče

Veljakov Jakee, Mihec, Dorče —

Zorko (veselo iznenaden).

Saj res! In Jožek, Radivoj

Celjánov. — Ju-juhé!

(Ustane in zakliče bližajočim se na ves glas.)

Hój! hój!

Le brzo, brzo mi stopíte,

Da z nami tu se veselíte!

Milan, Dragica se tudi ozreta po prihajajočih. Slednji so vže tù. Továriše pozdravijo jednoglasno, potem sedejo. — Po kratkih otročjih pogovorih je venček spleten. Vsi poskačejo veselo na noge, dobé vsak svoj šopek, ki si ga zataknejo za klobuk. Potem položé Dragici slovesno venček na glavo, proglašéč jo za svojo kraljico.)

Milan.

Poglejte zdaj kraljico jo,

Kraljico našo miljeno,

Kakó jej venček pristóji,

In v solnčnih žarkih se blestí!

Otroci (vsi).

Oj, oj —

Dragica (radostno).

Zdaj plešimo „koló“

In pojmo mično pésenco.

Kot prej smo dali si besedo.

Otroci.

Dà!

Milan.

Drágica le brž sem v sredo!

(Podadó si roke, obstopijo Dragico in plešejo v krogu. Dragica se tudi vrti v sredi. Plesoč pojó:)

Stotisočkrat

Pozdravljen, majnik zláti,

Najkrásnejši mej brati,

Nosilec nad!

Spet si prispél

In solnea si gorkoto,

In cvetja si krasoto

S sebój privél.

Ti sam krasán

Okrásil še zemljó si

Okrásil dól, goró si,

In širno plan.

Zdaj vse cvetí . . .

In tu na cvétnej trati

Veselo je skakáti,

Igrati si . . .

Juhé, juhé!

Cvetó nam zlati časi.

Zató le k višku glási:

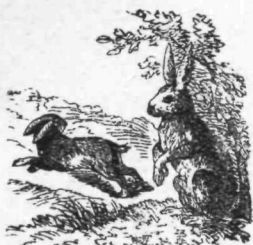
Juhé, juhé!

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Divje živali.

Zajec je naš največji glodavec. Dolge in urne ima zadnje noge, da se hitro umakne vsakej nevarnosti. Oči ima debele in izbuljene ter jih ne more pokriti, ker so trepalnice premajhene, zato pa spi zajec z odprtimi očmi. Zajčja plahota in boječnost je prišla v pregovor. A vendar ni tako neumen, kakor se navadno misli. Ako mu gre za kožo, skače in šviga sem ter tja, da mu ne moreš priti na sled. V begu rad postojí, potreplje z ного, ogledava se za sovražnikom, postavi se tudi na zadnji nogi in prevrača ušesa. Ako človek živega dobi v roke, grize in praska, breca in veka, kakor malo dete. Zajec prebiva na polji in po hostah, po gorah in v gozdih. V živž mu je vsakovrstna sočnata zelenjava. Posebno rad ima repo, zelje deteljo in ozimino, po vrtilih mu pa najbolje diši peteršilj. Po letu se rad skriva v žitu, v jeseni po strnišjih, po zimi se pa umakne v gozd, ter le zvečer pride na polje. — Zajec ima mnogo sovražnikov; nanj preži mačka, kuna, podlasica, lisica, pes, volk, orel, sova in tudi krokar, a najhujši neprijatelj mu je človek, ki ga preganja zaradi mesa in kože. — Zajčje meso je jako tečno in okusno. Ker rad objeda mlada drevesca, posebno v gozdih in sadovnjakih, zato je kvara večja nego dobiček, ki nam ga daje zajčje meso.

Medved je po naših krajih največja in najmočnejša zver. Da-si velik in močan, vendar je le smešen in neumen trapec zaradi svoje velike neukretnosti. Rep ima kratek, čelo izbočeno, oči majhene in kratka ušesa. Na nogah ima šape z močnimi kremplji in golimi podplati, ki so vzlasti na zadnjih nogah podobni človeškemu stopalu. Dlako ima kocasto, sivo-rujavo-črnkasto. Medved zna dobro plezati, kakor bi mignil, pa je

vrhu drevesa. Mladi medvedje plezajo tudi za kratek čas, a stari in težki ne marajo za tako zabavo. Tudi plavati zna medved; če mu pretí kaka nevarnost, preplava deročo reko. — Od ubitega medveda ima človek dosti dobička. Kocasta koža se drago proda in tudi meso je užitno, ako je poprej nekoliko dni ležalo v vodi.

Divja mačka je večja od naše domače. Najbolje jo je poznati po repu, ki je krajši in enakomerno debel, v sredi črno pasast, na konci pa vedno črn. Divja mačka je jako krvoločna in nevarna zvér. Ranjena se zakadí v človeka, ter ga s kremplji in ostrimi zobmi strahovito obdelava. Pri nas se še dobi divja mačka po vseh večjih gozdih, vzlasti jelovih. — Divji maček ima zeló močne in ostre zobé, velike brke in grôzen pogled. Vse njegovo življenje in navade podobne so risu,

ki je najkrvoločnejša zver mačjega plemena.

Listje in cvetje.

Drobtine.

Naš narod slovenski izgubil je zopet jednega svojih najboljših sinov. Na veliki petek, rekše v 30. dan marca meseca je umrl po vseh slovenskih pokrajinah obče priljubljeni in spoštovani gospod

dr. Valentin Zarnik,

odvetnik, mestni odbornik, bivši deželni poslanec itd., v 51. letu svoje dōbe. Rajniki gospod Val. Zarnik se mora prištevati ónim plemenitim našim narodnim boriteljem, ki so si pridobili največ zaslug za naš ubogi narod slovenski. Pri vseh narodnih društvih in podjetjih bil je gledé gmotne in duševne podpore vedno mej prvimi. Kot izvrsten govornik in zagovornik naših pravic omilil se je našemu narodu takó, da mu bude njegov spomin véčen v zgodovini slovenskej. — In tudi našemu „Vrteu“ je bil prijatelj in gmotni pōdpornik vsa leta, kar ga izdajemo. Bodi mu torej hvaležen spomin ohranen tudi v našem listu in v sreih mladine slovenske. Bog mu daj véčni mir in pokoj!

Deček in lástovica.

Deček:

Preljuba moja lástovka,
Vesela spet si k nam prišla!
In kdo tí je povedal tó,
Da tú pri nas je spet gorkó?

Lástovica:

To ljubi Bog tam v daljnem kraju
Skrivnostno je povedal mi,
Da tukaj v mojem rojstnem raji
Mrzloté več in snega ní.
In to me k vam je napotílo: —
Veselo hočem zopet péti,
Ker muh, komarjev je obílo,
Lahko mi bode tú živeti.

P. G.

Otročja pesenca.

Tiho, dete mi, ne plákaj
Ni ne hrumi, ni ne skákaj,
Da bi zlob ne priletélo
Ter nožice ne prijélo.
Vzelo drobno ti nožico,
Ugrabilo še ročico,
Ugrabilo, zavriščálo,
V svoje duplo nam zbežalo.

Demant.

(Priobčíl Fr. Jamšek.)

```

a
a a a
a b e č č
č d e e e e
e e e h i i i i
i j j k k k k l l l l
m m m m n n n n n n n n o
o o o o o o o p p p
p r r r r r r r s s
s s s š š š š
t t t t t
u v v
v
    
```

Zamenjajte pismena v tem demantu takó med seboj, da se bode čítalo v 13. vrstah 13 besed od leve na desno; a srednja, rekše 7. vrsta naj se číta tudi od zgoraj nizdolu po sredi posamičnih besed.

Besede naj značijo: 1. soglasnik; 2. nekaj, česar se malokdo brani; 3. lovčevó opravó; 4. stvar, brez katere ni nobena predica; 5. priljubljena hrana; 6. desna roka Slovenceu; 7. imé in priimek slovečega pesnika in pisatelja slovenskega; 8. priporočá se vzlasti bolniku; 9. dragocena stvar velike živali; 10. majhna poslopja; 11. del leta; 12. najde se v vsakej vinskej kleti; 13. soglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Nove knjige in listi.

* Angeljček, otrokom učitelj in prijatelj. Izdal Anton Kržič. IV. zvezek. V Ljubljani. 1888. Samozaložba. — Tiskala „Katoliška tiskarna“. 8°, 48 str. s podobami. (Cena 12 kr.) — To je naslov najnovejšej knjižici za našo slovensko mladino. Bilo bi odveč, ako bi na dolgo in široko govorili o „Angeljčku“, ki je vže iz prejšnjih treh zvezkov dobro znan povsod, koder otroci radi čítajo knjižice, namenjene jim v pouk in prijetno zabavo. Četrty zvezek, izdan za piruho našim dobrim otročičem, odlikuje se pa še posebno z jako dobro

izbrano vsebino in z ličnimi podobicami, ki bodo izvestno v veliko veselje naše mladine. Čitajočej „Angeljčka“, ki je v resnici učitelj in prijatelj otrokom, skrbeč, da se nam naša mladina ne pokvari, marveč se poučuje in uenema za vse dobro, kar plemeniti človeško dušo in srce. Zatorej le hitro po četrtem zvezku, da tem preje dobimo še več novih zvezkov v roke.

V Blaznikovih naslednikov tiskarni izišli ste dve knjižici na svitlo pod naslovom:

* Razne pravljice in povesti. V Ljubljani, 1887. mal. 8°. 54 str. (Cena 15 kr.)

* Razne povesti. Abel. Očetov maček. — V Ljubljani, 1888. Natisnili in založili J. Blaznikovi nasledniki. V mal. 8°. 39 str. (Cena 15 kr.) — Obe knjižici imati jako lično vnanje lice in tudi cena je primerno nizka.

* V J. Krajčevu zalogi v Novomestu je izišel 24., 25. in 26. snopič Krajčeve „Narodne Biblioteke“.

24. snopič: Spisje. Priredil P. Miklavc. 67 str. (Cena 15 kr.) — Obsega 11 krajših sestavkov.

25. in 26. snopič: Beatin dnevnik. Roman. Spisala Lujiza Pesjakova. 164 str. (Cena 30 kr.)

Krajčevo „Narodno Biblioteko“ priporočamo prav živo vsem, ki se zanimajo za naše domače slovstvo.

Rešitev čarovnega kvadrata in zabavne naloge v 4. „Vrtčevem“ listu.

I. Rešitev čarovnega kvadrata:

Rimska številka IX. v sredi kvadrata znači, da štej vselej do devet. Začni pa pri prvi črki na desno od zvezde. Tu dobiš najprej črko A; potem šteje od tukaj zopet dalje do devet, da dobiš črko N; od tukaj nadaljuj, a ne izpusti nobenkrat niti zvezde niti kake črke, tako dolgo, da si vzle vse črke. Naposled dobiš ime slavnega škofa in pisatelja slovenskega: **Anton Martin Slomšek.**

II. Rešitev zabavne naloge:

Trobenica,	O -ko,
setev,	tro -bentica,
sever	ci -gani,
pogača,	se -tev,
dimja,	ve -ja,
mladenič,	se -ver,
leto,	le -to,
veja,	po -gača,
cigani	mla -denič,
oko.	di -nja.

Začetni zlogi teh besed, ako je bereš od zgoraj nizdolu, povedo ti: **Otroci se vesele pomladi.**

Čarovni kvadrat in zabavno nalogo so prav rešili: Gg. Ant. Petelin, duh. pom. v Tomaji; J. Kas. Zemljak, klerik v Nazaretu pri Mozirji; J. Inglič, naduč. v Idriji; Iv. Zarnik, učit. v Nevljah; Egid. Fux v Šempetru; Mir. Korén, realec v Ljubljani; Jos. Čeh, tretjeletnik v Mariboru; Vilko Ledenik in Iv. Železnikar, dijaka v Ljubljani; Bogumil Kosér, učenec v Idriji; Ant. Pečar, uč. v Št. Jurji ob juž. žel.; Fel. Benedek, uč. v Planini in Rud. Andrejka, uč. v Ljubljani; Ema in Micka Gantar, uč. na Studenci.

Čarovni kvadrat je rešil: G. Fr. Varjanovič, realec v Zagrebu.

Zabavno nalogo so prav rešili: Gg. Fr. Stauffer, učit. pri Sv. Katarini (Štir.); Al. Vakaž pri sv. Ani v slov. goricah (Štir.); J. Šinko; Ad. Kovačič, dijak v Celovcu; Gust. Galle, dijak v Celji; Fr. Krajnc, četrtoletnik v Mariboru; Val. Lešnički, prvoletnik v Zagrebu; Rud. Maister, dij. v Kranji; Drag. Vučnik, dij. v Mariboru; A. Dimitri v Ljubljani; Iv. Stabelj, Al. Pogačnik in F. Vončina, dij. v Ljubljani; Iv. Kersnik, realec v Ljubljani; Vlad. Škerlj, dij. v Rudolfovem; Iv. Radej in Živko Lapajnc, uč. mešč. šole v Krškem; Fr. Vučnik in Fr. Seifriz, uč. v Mariboru; Ernest Širca, uč. v Gorici; K. Hodnik v Il. Bistrici; F. Vodopivec, uč. v Mirnu (Gor.); Al. Krajger, uč. v Postojini; Ot. Meglič, uč. na Vranskem; Jos. Colner in Karl Geršak, uč. v Orešji (Štir.); Jan. Ratej, uč. pri sv. Vencleslu (Štir.); J. Rebužaj, H. Peternel, M. Godec, J. Oset, M. Jager, F. Fuchs, R. Dobovišek, J. Lubaj, J. Fermevc, K. Paradiž in L. Ulčer, učenci 5. razreda v Št. Jurji ob juž. žel. (Štir.); Vladimir Kosér, uč. v Idriji; Rud. Walland in Rud. Tomšič, uč. v Ljubljani. — Zmagoslava Peče v Staremtrgu p. Loža; Sof. Vilhar v Vel. Žabljah; Ivanka Budal v Gergarji (Gor.); Ivana Leben v Horjulju; Emilija in Marija Thuma in Apolonija Fatur v Postojini; Marijea Kelhar, Katarina Noe, Jos. Petaci in Valburga Petan, učenke v Rajhenburgu (Štir.); Gabriela Jeršinovič, Marija in Rafaela Rupnik v Črnomlju; Leopoldina Gangl in Anka Gustin, učenki v Metliki; Mici Vučnik in Lojzika Plasnik v Mariboru; Franica Grahor, Franica Rudolf, Ivanka Žumer, Marijea Simončič in Terezinka Sajovic, gojenke in Repnjah; Marija Koželj pri sv. Gotthardu; Terezija Hudina, Marija Posteržim in Joz. Kozjak, učenke v Orešji (Štir.); Mici in Josipina Koderman v Frankolovem (Štir.); Mici Benedek, Josipina Bianzani, Mimi Lenassi, Micka Volonte, Matilda Zorec, Tončika Godeša, Metka Pogorelec in Emilija Hanusek, učenke v Planini; Minka Mazi in Ivanka Hladnik v Rovtah; Ivana Pirš in Antonija Rebernak, učenki pri sv. Vencleslu (Štir.); Než. Dobovišek, Mici Šešerko, Amalija Kosér, Mici Omok, Anička Paradiž in Terezija Velaj, učenke v Št. Jurji ob juž. žel. (Štir.); Miroslava Požar, Ana Herman, Alojzija Jakhel in Ivana Sternaša, učenke v Radečah; Pavlina Tomšič, učenka v Ljubljani; Ant. Jeglič in Ant. Jane, učenki v Tržiči.

„Vrtce“ izhaja 1. dne vsacega meseca, in stoji za vse leto 2 gid. 60 kr., za pol leta 1 gid. 30 kr. Napis: Uredništvo „Vrtčev“, mestni trg, šte. 23 v Ljubljani (Lalbach).

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič.** — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.